

FAMILIE

V E J L E D N I N G

FAMILIE

V E J L E D N I N G

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

© 1992, 1999, 2001, 2006 Intellectual Reserve, Inc.
Alle rettigheder forbeholdes
Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 2/06
Godkendt til oversættelse: 2/06
Oversættelse af *Family Guidebook*
Danish

Indhold

»Familien: En proklamation til verden«	iv
Familiens organisation og formål	1
Undervisning i evangeliet i hjemmet	4
Udførelse af ansvar i familien	12
Undervisning i ledelse	15
Afholdelse af gudstjenester i hjemmet (for familier i områder fjernt fra Kirken)	16
Præstedømmets ordinancer og velsignelser	18
Få Kirkens materialer og find oplysninger om slægtshistorie	26

»Familien: En proklamation til verden«

I 1995 udstedte Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum »Familien: En proklamation til verden«. Denne proklamation er en erklæring og bekræftelse af lærdomme og fremgangsmåder, som profeterne gentagne gange har fremsat i hele Kirkens historie. Den indeholder principper, der er afgørende for hver eneste families lykke og trivsel. Familiens medlemmer bør studere proklamationen og bør efterleve dens forskrifter.

»Vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for hans børns evige skæbne.

»Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket åndelig søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende for den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt.

I den førjordiske verden kendte og tilbad åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan, hvorved hans børn kunne opnå et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arving til evigt liv. Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familiebånd at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordnancer og pagter, der er tilgængelige

i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.

Den første befaling, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægtemand og hustru.

Vi erklærer, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.

Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. »Sønner [børn] er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset

hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse pligter.

Familien er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og bevares ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres

børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.

Vi advarer om, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvarerne i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.

Vi opfordrer ansvarlige borgere og offentlige ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel« (*Stjernen*, januar 1996, s. 101).

Familiens organisation og formål

Organisering

Familien er hellig i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og den vigtigste sociale enhed i tid og evighed. Gud har skabt familien for at bringe sine børn lykke, for at give dem mulighed for at lære korrekte principper i en

kærlig atmosfære og for at forberede dem til evigt liv.

Hjemmet er det bedste sted til at undervise, lære og anvende evangeliske principper. Det er det sted, hvor den enkelte lærer at sørge for mad, tøj, husly og andre nødvendigheder, man har brug for. Faderen og moderen bør som jævnbyrdige partnere hjælpe hvert medlem af familien med at –

- søge sandheden og udvikle tro på Gud.
- omvende sig fra sine synder, blive døbt til syndernes forladelse, blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og modtage Helligånden.

- adlyde Guds befalinger, studere skrifterne flittigt, bede personlige, daglige bønner og tjene andre.
- fortælle andre om evangeliet.
- modtage sin tempelbegavelse og blive viet i templet til en værdig partner for al evighed, skabe et lykkeligt hjem for familien og støtte familien ved at vise kærlighed og ofre sig.

- søge oplysninger om afdøde forfædre og udføre tempelordinancer for dem.

- yde den støtte, der er behov for for at kunne nyde åndelig, social, fysisk og følelsesmæssig sundhed.

Faderen præsiderer over familien og har ansvaret for at undervise børnene og sørge for, at familien har det nødvendige i livet. En far i Kirken, som

er værdig og kvalificeret, har mulighed for at bære præstedømmet, hvilket er magt og myndighed til at handle i Guds navn. Med denne magt og myndighed bliver faderen præstedømmeleder for sin familie. Han leder sin familie ved at forberede dem til at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Hans hustru er hans vigtigste ledsager, partner og rådgiver. En ægtemand og hans hustru bør rådføre sig med hinanden i alle spørgsmål, der berører familien og hjemmet.

Faderen bør sørge for sin families åndelige behov. Han bør sørge for, at de bliver undervist i Jesu Kristi evangelium og bør gøre alt, hvad han kan, for at opmuntre dem og hjælpe dem til at adlyde Herrens befalinger.

En far, der bærer præstedømmet, kan velsigne sine familiemedlemmer og sørge for deres åndelige behov. Med myndighed fra det relevante præstedømme og *med bemyndigelse fra sin præstedømmeleder*, kan faderen -

1. navngive og velsigne børn.
2. døbe børn (og andre).
3. bekræfte børn (og andre) som medlem af Kirken og overdrage dem Helligåndsgaven.
4. overdrage præstedømmet til sine sønner (og andre) og ordinere dem til embeder i præstedømmet.
5. velsigne og omdele nadveren
6. indvie grave.

Uden bemyndigelse fra sin præstedømmeleder kan en far, som bærer Det

Melkisedekske Præstedømme, indvie olie og velsigne sine familiemedlemmer og andre, når de er syge, og give dem særlige velsignelser på andre tidspunkter, når behovet opstår. (Se instruktioner på side 18-25 i dette hæfte om, hvordan man udfører præstedømmets ordinancer og velsignelser).

Faderen skal sørge for, at hans familie aktivt er engageret i tre grundlæggende ansvar:

1. Den enkeltes og familiens åndelige og timelige beredskab.
2. Fortælle andre om evangeliet.
3. Slægtshistorie og tempelordinancer for levende og afdøde.

Moderen er sin mands jævnbyrdige partner og hans rådgiver. Hun hjælper ham med at belære deres børn om Guds love. Hvor der ikke er en far i hjemmet, præsiderer moderen over familien.

Faderen og moderen må være ét om det samme formål. Deres mål bør være at berede alle medlemmer af familien til at kunne vende tilbage til vor himmelske Fader. De bør være forenede i deres arbejde mod dette mål. Herren har oprettet Kirken som en hjælp for fædre og mødre, så de kan undervise og tage sig af deres børn.

Når der kommer børn i familien, skal forældrene elske dem, belære dem om evangeliets sandheder og være eksempler på, hvordan man lever retskaffent. Børnene skal lære Guds befaling at kende og holde

dem. De skal ære og adlyde deres forældre.

Kirkens styrke afhænger af de familier og enkeltpersoner, der efterlever Jesu Kristi evangelium. Den udstrækning, hvori en familie nyder evangeliets velsignelser, afhænger i høj grad af, hvor godt faderen og moderen forstår og udfører deres grundlæggende pligter som forældre. Det har aldrig været Kirkens hensigt at pålægge fædre og mødre programmer eller ansvar, som overvælder, tager modet fra dem eller får dem til at forsømme deres mest grundlæggende pligter.

Formål

Eftersom vor himmelske Fader elsker os, ønsker han, at vi skal blive ophøjet, som han er. For at hjælpe os har han givet os en plan, som vi kan følge, og som bygger på guddommelige love af sandhed. De, der lærer om planen og trofast følger den, kan engang blive ligesom vor Fader i himlen og leve det liv, han lever.

En del af planen var, at vi skulle forlade himlen og komme til jorden. Her får vi et fysisk legeme, lærer ved erfaring og viser os værdige til igen at leve i Guds nærhed. Vi viser os værdige ved frit at vælge at holde hans befalinger (se Abr 3:23-25; 2 Ne 2:27).

Vor himmelske Fader har organiseret os i familier for at hjælpe os med at berede os til en tilværelse sammen med ham. Ved hellige ordinancer og pagter kan vore familier være forenet for evigt.

Undervisning i evangeliet i hjemmet

Undervis børn med venlighed og kærlighed

Herren har befaleet alle forældre at undervise deres børn i evangeliet. Han sagde:

»Og videre, for så vidt som forældre, der har børn i Zion eller i nogen af hendes stave, som er organiseret, ikke lærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

For dette skal være en lov for indbyggerne i Zion eller i enhver af hendes stave, som er organiseret.

Og deres børn skal døbes til deres synders forladelse, når de er otte år gamle, og modtage håndspåleggelsen.

Og de skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren« (L&P 68:25-28).

Forældre bør undervise med venlighed og kærlighed, idet de erindrer apostlen Paulus' råd om at opdrage deres børn »med Herrens tugt og formaning« (Ef 6:4).

Familiestudium af skrifterne

Vi kan kun blive ligesom vor himmelske Fader og leve det liv, han lever, ved at holde de love, som denne velsignelse bygger på (se L&P 130:20-21). Før vi kan leve efter disse love, må vi

kende dem. »Det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed« (L&P 131:6).

Jesu Kristus er vores leder og lovgiver. Han kender vejen og de love, vi skal holde, og han har opfordret os alle til at følge ham. Han har sagt: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6). For at kunne blive som vor himmelske Fader og vende tilbage til ham, må vi lære Jesu lærdomme og følge dem. Vi har skrifterne til at hjælpe os til at lære om Jesu Kristi liv, lærdomme og befalinger.

De fire bøger, som Kirken betragter som hellig skrift, er Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. De forklarer evangeliets love samt de standarder, hvorefter vi kan måle alle tanker, gerninger og lærdomme. De hjælper os til at lære om Jesu Kristi liv og lærdomme og giver eksempler på mennesker, der havde tro på Gud og holdt hans befalinger.

Jesus lærte os, at vi skal granske og studere skrifterne (se Joh 5:39; 3 Ne 23:1; L&P 88:118).

Alle familier bør studere skrifterne sammen regelmæssigt for at lære Herrens lærdomme at kende og følge dem. Forældre bør samle deres familie på et fast tidspunkt hver dag for at læse og tale om skrifterne. Hvert familiemedlem, som kan læse, bør få mulighed for at læse op fra skrifterne.

Et medlem af familien kan bede en bøn, når familien begynder at læse

fra skrifterne, og bede vor himmelske Fader om at velsigne enhver til at kunne forstå, hvad der bliver læst om og opnå et vidnesbyrd om det. Familien kan holde familiebøn efter at have læst op fra skrifterne.

Når familiens medlemmer læser og grunder over skrifterne, vil de få et større ønske om at blive som Frelseren og vil finde større lykke og fred i deres liv.

Individuel bøn og familiebøn

Enhver af os må lære at tale med vor himmelske Fader i bøn. Han elsker os og ønsker, at vi skal tale med ham. Han ønsker, at vi skal takke ham for vore velsignelser og bede ham om hjælp og vejledning. Han vil hjælpe os, når vi beder ham om det. De fleste bønner beder vi med bøjet hoved og lukkede øjne, mens vi knæler, sidder eller står op.

Vi skal huske fire vigtige principper, når vi beder:

1. Vi indleder vore bønner ved at tiltale vor Fader i himlen: »Vor Fader i himlen ...«

2. Vi takker vor Fader i himlen for det, han giver os: »Vi takker dig ...«
3. Vi beder ham om den hjælp, vi har brug for: »Vi beder dig ...«
4. Vi afslutter vore bønner i Frelserens navn: »I Jesu Kristi navn. Amen.«

Det er ikke altid nødvendigt at følge alle fire trin i vore bønner, men at have dem i tankerne vil hjælpe os til at lære at bede. Vi bør altid indlede og afslutte vore bønner med det første og det sidste trin, men hvad vi siger derimellem afhænger af, hvad vi føler er vigtigt. Nogle gange vil vi måske bruge det meste af bønnen på at takke vor himmelske Fader. Andre gange vil vi måske bruge det meste af bønnen på at bede ham om hjælp.

Personlige bønner

Enhver bør bede personlige bønner mindst én gang hver morgen og aften. Forældrene bør lære deres børn at bede deres personlige bønner, så snart de begynder at tale. Forældrene kan

lære dem, hvordan de skal bede ved at knæle ned sammen med dem og lade dem gentage en sætning ad gangen. Børn bliver hurtigt i stand til at bede deres egne bønner.

Familiebønner

Enhver familie bør bede familiebøn hver dag. Hele familien knæler ned sammen og familiens overhoved beder bønnen eller beder et familie-medlem om at gøre det. Alle bør jævnligt få mulighed for at bede. Små børn kan lade forældrene hjælpe sig, når det er deres tur. Familiebøn er en glimrende lejlighed til at lære børn, hvordan man beder, og til at undervise i principper som f.eks. tro på Gud, ydmyghed og kærlighed.

Særlige bønner

Forældrene bør lære deres børn, at Gud altid er parat til at høre deres bøn. Foruden deres regelmæssige personlige bønner og familiebønner kan de

bede når som helst, hvor de har behov for særlig hjælp eller ønsker at give udtryk for deres taknemmelighed.

Bordbøn

Forældre bør sørge for, at alle i familien lærer at takke Gud for maden og at bede ham velsigne den, før de spiser. Alle, også små børn, bør skiftes til at bede bordbønnen. At bede en bøn om at få maden velsignet lærer forældre og børn at være taknemmelige over for vor himmelske Fader.

Familieaften

Familieaften er for alle, herunder nygifte, fædre og mødre med børn, enlige forældre med børn, forældre uden hjemmeboende børn, ugifte voksne i familieaftensgrupper og dem, der bor alene eller deler bolig med en anden. Alle vil uanset deres situation blive velsignet ved at afholde familieaften. Kirken holder mandag aften fri for andre aktiviteter, så familierne kan være sammen til familieaften.

Det Første Præsidentskab har sagt: »Vi lover jer atter store velsignelser, der-

som I vil følge Herrens råd og afholde regelmæssige familiehjemmeaftener. Vi beder hele tiden til, at forældre i kirken vil påtage sig deres ansvar for at undervise deres børn i evangeliet og efterleve det som et eksempel for deres børn. Må Gud velsigne jer, så I flittigt kan leve op til dette ansvar, som er det allervigtigste« (»Budskab fra Det Første Præsidentskab«, *Familieaften: Idé- og håndbog*, side iv).

Faderen præsiderer som sin families patriark ved familieaftener. I faderens fravær præsiderer moderen. Forældre leder eller udpeger en til at lede familieaftenen. De underviser i en lektion eller uddelegerer undervisningen til børn, der er gamle nok til at undervise. Alle, der er gamle nok, bør få mulighed for at deltage. Yngre børn kan hjælpe med f.eks. at dirigere sange, citere skriftsteder, besvare spørgsmål, holde billeder, servere forfriskninger og bede.

Følgende er et forslag til, hvordan en familieaften kan bygges op:

- Indledningssang (hele familien)
- Indledningsbøn (et familiemedlem)

- Oplæsning af et digt eller et skriftsted (et familiemedlem)
- Lektion (faderen, moderen eller et større barn)
- Aktivitet (ledes af et familiemedlem, men hele familien deltager)
- Afslutningssang (hele familien)
- Afslutningsbøn (et familiemedlem)
- Forfriskninger

En familie kan afholde en familieaften på mange andre måder. Enhver aktivitet, der fører familien sammen, styrker den indbyrdes kærlighed, hjælper den til at komme vor himmelske Fader nærmere og opmuntrer den til at leve retskaffent, kan være en familieaften. Sådanne aktiviteter kan f.eks. være at læse i skrifterne, tale om evangeliet, bære vidnesbyrd for hinanden, udføre et tjenesteprojekt, synge sammen, tage på udflugt, spille et familiespil og tage på vandretur. Alle familieaftener bør omfatte bøn.

Familieaftens lektion kan bygge på skrifterne, budskaber fra de sidste dages profeter, især taler fra generalkonferencerne og personlige oplevelser og vidnesbyrd. Mange af lektionerne bør dreje sig om Frelsens fødsel, liv, lærdomme og forsoning. *Håndbog i evangeliske principper, Tro mod sandheden, Til styrke for de unge* og Kirkens tidsskrifter indeholder artikler og andre oplysninger om mange emner, der kunne være en del af en familieaftenlektion.

Følgende er forslag til emner, der kan drøftes ved familieaftenerne:

- Frelsesplanen
- Jesu liv og lærdomme
- Omvendelse
- Bøn
- Faste
- Visdomsordet
- Herrens standard for moral
- Nadverens betydning
- Tiende
- Taknemlighed
- Ærlighed
- Ærbødighed for Gud og respekt for hans skabninger
- Forberedelse til dåb, ordination i præstedømmet eller ægteskab
- Forberedelse til at komme i templet
- Læsning i skrifterne
- Hold sabbatsdagen hellig
- Tilgiv andre
- Opnå og fortæl om et vidnesbyrd
- Fortæl andre om evangeliet
- Samle slægtshistorier
- Forstå og acceptér døden
- Løs familieproblemer
- Styr familiens økonomi
- Vær fælles om arbejde i hjemmet
- Påskøn og nyd musik

Højtider og særlige begivenheder

Højtider og særlige begivenheder, som f.eks. jul, påske, årsdagen for præstedømmets gengivelse, konferencer, når et familiemedlem skal på mission, eller i forbindelse med en fødsel, dåb, eller at et familiemedlem bliver ordineret, kan på glimrende vis give mulighed for at undervise i evangeliets sandheder.

Tiende og offergaver

Herren har befalet sit folk at efterleve tiendeloven og være værdige til de lovede velsignelser (se Mal 3:8-11).

Et glimrende tidspunkt for forældre at belære om tiende og offergaver er, når de betaler deres egen tiende. Det påvirker børnene at se, hvad deres forældre gør. De børn, der får lomme penge, bør betale tiende af dem. Hvert barn kan f.eks. have tre sparebøsser: Én til tiende, én til en mission og én, de kan bruge af. Hver gang børnene får penge, bør de lære at lægge ti procent til side til tiende, dernæst nogle til en mission og resten til at bruge af.

Når børnene betaler tiende, bør forældrene lære dem, hvordan de udfylder en tiendeseddel, lægger den i en kuvert sammen med pengene og giver eller sender kuverten til et medlem af deres biskopråd eller grenspræsidentskab. Familier, der bor i områder fjernt fra Kirken, bør betale tiende til deres udpegede præstedømmeleder.

Samtaler ved måltiderne

Måltiderne kan være en god lejlighed til at tale om evangeliet. Små børn holder af at stille og besvare evangeliske spørgsmål. Når de ikke kender svarene, kan faderen eller moderen give korte svar og belære om evangeliet. Det er ikke nødvendigt at tale om evangeliet ved hvert måltid, men en sådan samtale to eller tre gange om ugen kan være med til at lære familien om evangeliet.

Godnathistorier

De fleste børn elsker godnathistorier. Derfor giver dette tidspunkt forældrene en glimrende mulighed for at undervise i evangeliet ved at fortælle eller læse historier fra skrifterne, Kirkens udgivelser eller personlige erfaringer. Historier om ærlighed, om at dele med andre og om venlighed belærer om vigtige evangeliske principper.

Arbejde sammen

Der opstår mange muligheder for at undervise i evangeliet, når en familie

arbejder sammen i hjemmet. Mens man f.eks. gør rent i hjemmet eller arbejder i haven, bør forældrene være opmærksomme på lejligheder til at tale om evangeliet. Et barn stiller ofte spørgsmål. Forældrene bør altid tage sig tid til at komme med enkle svar. Bemærkninger som fx: »Du arbejder godt. Jeg er sikker på, at vor himmelske Fader er stolt af dig,« eller »Se de smukke skyer, vor himmelske Fader har skabt,« kan give børn en følelse af taknemmelighed for vor himmelske Fader og en vished om, at han er til.

Familieråd

Forældre kan sammenkalde familiens medlemmer til et familieråd. En familie kan benytte dette råd, når de vil

sætte mål for familien, løse problemer i familien, drøfte økonomi, lægge planer, støtte og styrke hinanden, bære vidnesbyrd og bede for hinanden. Dette råd kan samles, når som helst der er behov for det. Forældre kan samle familierådet hver søndag eller i forbindelse med familieaften. For at et familieråd kan blive vellykket, er det vigtigt for familiens medlemmer at vise respekt for andres meninger og følelser.

Personlige samtaler

Mange forældre erfarer, at en regelmæssig, personlig samtale med hvert barn hjælper dem til at få et tæt forhold til deres børn, til at opmuntre dem og lære dem om evangeliet. Sådanne samtaler kan være formelle eller uformelle og kan finde sted ofte.

Forældre bør give udtryk for deres kærlighed og tillid til barnet, og barnet bør få mulighed for at give udtryk for sine følelser i forbindelse med ethvert emne, ethvert problem eller

enhver oplevelse. Forælderen bør lytte omhyggeligt og bør tage barnets problemer og betroelser alvorligt. Forælderen og barnet kan bede sammen. De problemer, der måtte dukke op i forbindelse med samtalen, og som berører andre medlemmer af familien, kan man tage op på næste familieaften.

Familieaktiviteter

Forældre bør ofte planlægge tidspunkter, hvor hele familien kan foretage sig noget sammen. Nogle få af

de mange aktiviteter, som en familie kan foretage sig sammen, er udflugter, campingture, familieprojekter, arbejde indendørs og i haven, svømning, vandreture, gode film og anden underholdning.

En familie, der oplever aktiviteter sammen, vil mærke større kærlighed og harmoni. Børnene vil være mere villige til at lytte til deres forældre og følge deres råd, når de føler, at de har et nært forhold til dem. Forældrene vil være i stand til at undervise mere effektivt i evangeliet.

Udførelse af ansvar i familien

Herrens kirkes mission er at hjælpe alle mennesker til at komme til Kristus. Familien kan være med til at udføre denne mission, når de -

1. sørger for deres egne åndelige og fysiske behov og er med til at sørge for andres behov.
2. fortæller andre om evangeliet.
3. sørger for, at familiens medlemmer modtager templets ordinancer og er med til at stille disse velsignelser til rådighed for deres afdøde forfædre.

Åndelige og fysiske behov

Åndelige behov

Det foregående afsnit i dette hæfte, »Undervisning i evangeliet i hjemmet«, indeholder oplysninger om,

hvordan en familie kan tage sig af sine åndelige behov.

Fysiske behov

En familie bør blive selvhjulpne, så den kan sørge for sine egne fysiske behov og hjælpe andre. For at familiens medlemmer kan blive selvhjulpne, må de være villige til at arbejde. Arbejde er en fysisk, mental eller åndelig indsats. Arbejde er kilden til resultater, lykke, selvværd og fremgang. Alle forældre bør stræbe efter at blive selvhjulpne og bør lære deres børn at gøre det samme. Ved at være selvhjulpne kan de hjælpe dem, der har behov for hjælp.

Fædre har ansvaret at sørge for livets nødvendigheder for familien samt

beskytte den. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. Forældre sørger for, at familien har et rent hjem, får sund mad, har tøj, adgang til læge og tandlæge, mulighed for uddannelse, undervisning i, hvordan man styrer sin økonomi, og om muligt undervisning i, hvordan man selv dyrker grøntsager og frugt. Forældrene bør lære deres børn, hvordan man tilbereder sin mad og konserverer den til senere brug.

Forældrene bør være villige til at arbejde hårdt for at kunne sørge for disse fysiske behov. »Og I vil ikke lade jeres børn gå sultne eller nøgne« (Mosi 4:14). Forældrene bør planlægge og forberede sig til at kunne sørge for familiens behov i tilfælde af sygdom, ulykke, arbejdsløshed eller andre vanskeligheder. Hvis det er svært for faderen at sørge for familiens fysiske behov, og hvis andre familiemedlemmer er ude af stand til at hjælpe, kan han søge hjælp hos præstedømmets ledere.

Børnene kan være med til at sørge for deres families fysiske behov ved at hjælpe deres forældre med deres arbejde, studere flittigt i skolen, passe på deres tøj og andre ejendele, holde sig selv og deres hjem rent og pænt og bevare et godt helbred.

Familiens medlemmer bør forsøge at blive bedre til at læse, skrive og regne, bør udnytte enhver mulighed for at tilegne sig viden og forbedre deres færdigheder. De bør adlyde visdomsordet og spise sund mad. Hvor

det er muligt, bør familien opbevare et års forråd, eller så meget som muligt, af de basale ting, der er nødvendige for at kunne opretholde livet. Familiens medlemmer bør undgå unødvendig gæld, spare op til fremtiden, opfylde alle deres forpligtelser og bruge deres midler på en klog måde, så de ikke går til spilde.

Forældrene bør lære deres børn at dele med andre. Næsten alle kan give et eller andet, uanset hvor lidt de har. En måde, hvorpå vi kan hjælpe dem, der har behov, er ved at faste hver måned og bringe et fasteoffer, der bruges til mad til de sultne, husly til de hjemløse, tøj til de nøgne og hjælp til de nødlidende. Vi viser vores kærlighed til Herren, når vi hjælper andre. Han har sagt: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40).

Fortæl andre om evangeliet

Herren har, gennem sidste dages profeter, belært om, at alle medlemmer af Kirken har et ansvar for at fortælle

andre om evangeliet. »Det påhviler enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste« (L&P 88:81). Alma, en af de profeter, der er omtalt i Mormons Bog, har forklaret, at når vi er blevet døbt, bør vi være villige til at »stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder« (Mosi 18:9).

Familiens medlemmer bør gøre alt, hvad de kan, for at hjælpe deres slægtninge, venner og naboer til at lære om Jesu Kristi evangelium og de velsignelser, som det kan bringe ind i deres liv. Ved at fortælle andre om evangeliet kan forældre og børn styrke deres eget vidnesbyrd og bringe evangeliets velsignelser til andre. En familie kan -

- være et godt eksempel ved at adlyde alle befalingerne (se Matt 5:16).
- være taknemmelig for dens medlemskab af Kirken (se Rom 1:16) og lade andre mennesker vide, at de er medlem.
- spørge deres bekendte, om de kunne tænkte sig at vide mere om Kirken.
- bede Herren om at hjælpe dem med at udvælge en familie eller en person, som er parat til at høre om evangeliet.
- præsentere familien eller personen for Kirken på en eller anden måde, som fx ved at invitere dem til en familieaften eller til et kirkemøde eller en kirkeaktivitet, give dem bøger eller pjecer, som Kirken har udgivet, eller tale med dem om de velsignelser, som evangeliet giver.

- invitere familien eller personen indenfor i deres hjem for at blive undervist af missionærerne.

Forældrene har ansvaret for at forberede sig selv og deres børn til at tage på en fuldtidsmission. For at kunne forberede børnene og især sønnerne bør forældrene undervise i evangeliet i hjemmet, studere skrifterne personligt og sammen med familien, og ofte tale om de ansvar og velsignelser, der er knyttet til det at fortælle andre om evangeliet. De kan lære deres børn at spare penge op til en mission, at arbejde hårdt, være selvhjulpne og elske og tjene andre.

Tempelordinancer for levende og afdøde

I templerne modtager værdige medlemmer af Kirken hellige ordinancer og indgår pagter med Gud. De deltager også i udførelse af ordinancer for deres afdøde forfædre. Hvor det er muligt, bør faderen og moderen få

en tempelanbefaling fra deres præstedømmeleder og tage til templet for at modtage deres egne tempelordinancer. Hvis de er ude af stand til at tage til templet, bør de leve, så de er værdige til at have en tempelanbefaling.

En familie har et helligt ansvar for at sikre sig, at der bliver udført tempelordinancer for de af deres forfædre, som er døde uden at have modtaget dem. De medlemmer af Kirken, som har modtaget deres egne ordinancer, bør tage tilbage til templet, så ofte som deres tid, midler og afstanden til templet giver dem mulighed for, for at udføre ordinancer for deres forfædre.

Fædre og mødre bør samle optegnelser om vigtige begivenheder i deres eget og deres børns liv, bl.a. velsignelses-, dåbs-, ordinations-, vielses- og dødsattester, vigtige breve, fotografier, avisudklip o.l. De bør samle deres egen personlige historie og bør opfordre hvert medlem af familien til at føre en personlig optegnelse. De bør hjælpe deres små børn med at begynde på deres egen personlige optegnelse.

Familier bør samle oplysninger om deres forfædre og samle dem til en slægtshistorie. De bør begynde med at samle oplysninger om de sidste fire forudgående generationer.

Undervisning i ledelse

Under ledelse af stavs-, missions- eller distriktsledere skal ledere i præstedømmet og i hjælpeorganisationer undervise forældrene i at forstå og udføre tre grundlæggende ansvar i familien (se s. 12-15). Lederne bør undervise fædre og mødre i, hvordan de leder deres familie. Hvis en familie bor i et område fjernt fra Kirken, skal stavs-, missions- eller distriktsledere sørge for, at forældre lærer og opfylder deres ansvar

Afholdelse af gudstjenester i hjemmet (for familier i områder fjernt fra Kirken)

Nogle familier bor i områder fjernt fra Kirken og kan ikke regelmæssigt deltage i møder i menigheder. *Med bemyndigelse fra stavs-, missions- eller distriktspræsidenten* bør sådanne familier holde søndagsmøder i deres hjem. I områder, hvor der ikke er etableret en menighed, skal familier have bemyndigelse fra områdepræsidenten.

Faderen eller en anden præstedømmebærer kan forberede og velsigne nadveren, hvis han er værdig, er præst i Det Aronske Præstedømme eller bærer Det Melkisedekske Præstedømme og *har tilladelse fra sine præstedømmeledere*. Enhver præstedømmebærer kan omdele nadveren. På side 21-23 i dette hæfte er der instruktioner om, hvordan man forretter nadveren.

Et søndagsmøde bør være enkelt, ærbødigt og værdigt. Det kan bestå af følgende:

1. Indledende salme
2. Indledningsbøn
3. Velsigne og omdele nadveren
4. Et eller flere af følgende punkter:
 - En eller to korte taler eller vidnesbyrd
 - Oplæsning fra skrifterne og samtale i familien
 - En lektion ved et medlem af familien
5. Afslutningssalme
6. Afslutningsbøn

Ved planlægningen af et søndagsmøde bør forældrene søge og følge

vejledningen fra Herrens Ånd. Et folk, der er omtalt i Mormons Bog, har givet et eksempel på denne form for møde: »Og deres møder blev ledt af kirken efter Åndens tilskyndelser og ved Helligåndens kraft; for som Helligåndens kraft ledte dem, hvad enten det var til at prædike eller til at formane eller til at bede eller til at anråbe eller til at synge, således blev det gjort« (Moro 6:9).

Familien bør anvende skrifterne som deres grundtekst. Herudover kan de benytte sig af generalkonferencetaler, *Håndbog i evangeliske principper*, *Tro mod sandheden*, *Til styrke for de unge*, missionærpjecer, Kirkens tidsskrifter og andre af Kirkens udgivelser og audiovisuelle materialer.

Hvis der ikke er nogen i familien, som bærer det rette præstedømme, kan faderen eller moderen samle familiens medlemmer for sammen

at synge salmer, studere skrifterne, bede og få et tættere forhold til hinanden og vor himmelske Fader. Den, der er udpeget som familiens præstedømmeleder, bør arrangere det således, at familien lejlighedsvis får mulighed for at modtage nadveren.

Forældrene bør på hverdage have aktiviteter som f.eks. vandreture, skovture, se gode film, besøge slægtninge, dyrke sport, musik eller svømning.

Familien bør give tiende, fasteoffer og andre bidrag til deres udpegede præstedømmeleder.

Familien indsender ingen skriftlige rapporter til Kirken, men deres udpegede præstedømmeleder interviewer regelmæssigt faderen og beder ham aflægge beretning om familien. Hvor det er nødvendigt, kan ledere foretage disse interview telefonisk.

Præstedømmets ordinancer og velsignelser

Præstedømmeordinancer er hellige handlinger, som er givet af Herren og bliver udført med præstedømmets myndighed. Præstedømmevelsignelser gives med præstedømmets myndighed til helbredelse, trøst og opmuntring. Brødre, der udfører ordinancer og velsignelser, bør forberede sig ved at leve i overensstemmelse med evangeliske principper og stræbe efter at være vejledt af Helligånden. De bør udføre hver enkelt ordinance og velsignelse på en værdig måde og opfylde følgende krav; ordinancen skal -

1. udføres i Jesu Kristi navn.
2. udføres med præstedømmets myndighed.

3. udføres med de nødvendige fremgangsmåder, som fx ved at bruge en bestemt ordlyd eller indviet olie.
4. være bemyndiget af den præstedømmeleder, der er blevet udpeget dertil, og som besidder de nødvendige nøgler.

De ordinancer, hvortil der kræves bemyndigelse fra en præstedømmeleder, er navngivning og velsignelse af børn, dåb og bekræftelse, overdragelse af præstedømmet og ordination til et præstedømmeembede, velsignelse og omdeling af nadveren samt indvielse af grave.

Når flere brødre deltager i en ordinance eller velsignelse, placerer hver enkelt sin venstre hånd let på skulderen af den bror, der står på hans

venstre side. Skikken med at indbyde et større antal præstedømmebærere til at assistere frarådes.

De ordinancer og velsignelser, der er forklaret i dette afsnit, vil hjælpe fædre til at kunne tjene som patriarker i deres familie.

Navngivning og velsignelse af børn

»Hvert medlem i Kristi kirke, som har børn, skal i kirkens påsyn bringe dem til ældsterne, som skal lægge deres hænder på dem i Jesu Kristi navn og velsigne dem i hans navn« (L&P 20:70). I overensstemmelse med denne åbenbaring kan kun værdige mænd, som bærer Det Melkisedekske Præstedømme, deltage i navngivning og velsignelse af børn. *Til ordinancen at navngive og velsigne børn kræves der bemyndigelse fra den præsiderende myndighed.*

Når et spædbarn velsignes, samles mænd, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, i en kreds og lægger deres hænder under barnet. Når

et ældre barn velsignes, placerer brødrene deres hænder let på barnets hoved. Den, der udtaler velsignelsen -

1. henvender sig til vor himmelske Fader.
2. nævner, at velsignelsen udføres med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed.
3. giver barnet et navn.
4. giver en præstedømmevelsignelse, som Ånden tilskynder til.
5. afslutter i Jesu Kristi navn.

Dåb

Under den præsiderende myndigheds ledelse kan en værdig præst eller en mand, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, udføre en dåb. Han gør dette ved at -

1. stå i vandet sammen med den, der skal døbes.
2. af praktiske og sikkerhedsmæssige årsager at holde om personens højre håndled med sin venstre hånd. Den, der skal døbes, holder om venstre håndled på den, der

forretter dåben, med sin egen venstre hånd.

3. løfte sin højre arm til en ret vinkel.
4. nævne personens fulde navn og sige: »Bemyndiget af Jesus Kristus døber jeg dig i Faderens og i Sønnens og i Helligåndens navn. Amen« (L&P 20:73).
5. lade personen holde sig for næsen med sin højre hånd (af praktiske årsager). Derpå placerer den, der forretter dåben, sin højre hånd højt oppe på personens ryg og sænker personen og dennes tøj helt ned under vandet.

6. hjælpe personen op af vandet.

To præster eller mænd, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, er vidner til hver dåb for at sikre, at den udføres rigtigt. Ordinancen skal gentages, hvis ordene ikke udtales nøjagtigt, som de er angivet i Lære og Pagter 20:73, eller hvis en del af personens krop eller tøj ikke blev nedsænket fuldstændigt. Personen, der døbes, og personen, der forretter ordinancen, skal være iført hvidt tøj, som ikke er gennemsigtigt, når det er vådt.

Bekræftelse

Nydøbte, som er ni år eller ældre, og dem, der er otte år, hvor forældrene begge ikke er medlemmer, bliver bekræftet ved et nadvermøde (se L&P 20:41). Otteårige børn kan blive bekræftet umiddelbart efter dåben på stedet, hvor dåben finder sted, hvis mindst en af forældrene er medlem af

Kirken, og begge forældre giver tilladelse til dåben og bekræftelsen. *Under biskoppens eller grenspræsidentens ledelse* kan en eller flere mænd, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, forrette denne ordinance. De lægger deres hænder let på personens hoved. Den, der forretter ordinancen -

1. nævner personens fulde navn.
2. nævner, at ordinancen udføres med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed.
3. bekræfter personen som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
4. overdrager Helligåndsgaven med ordene »modtag Helligånden«.
5. giver en præstedømmevelsignelse, som Ånden tilskynder til.
6. afslutter i Jesu Kristi navn.

Overdragelse af præstedømmet og ordination til et embede

Biskoppen eller grenspræsidenten fører tilsyn med overdragelsen af Det Aronske Præstedømme og ordination til embederne som diakon, præst og lærer. Før en person ordineres til et embede i Det Aronske Præstedømme, skal han interviewes af biskoppen eller grenspræsidenten og være værdig. Han skal også opretholdes ved et nadvermøde. Med godkendelse fra biskoppen eller grenspræsidenten kan en præst overdrage Det Aronske Præstedømme til en anden person og ordinere ham til et embede i Det Aronske Præstedømme.

Stavs- eller missionspræsidenten fører tilsyn med overdragelsen af Det Melkisedekske Præstedømme og ordination til embederne ældste og højpræst.

For at overdrage præstedømmet eller ordinere en person til et embede i præstedømmet lægger en eller flere mænd, som bærer det nødvendige præstedømme, og som er blevet myndiggjort af den præsiderende

myndighed, deres hænder let på personens hoved. Den, der forretter ordinationen -

1. kalder personen ved hans fulde navn.
2. nævner den myndighed, med hvilken ordinationen udføres (Det Aronske eller Det Melkisedekske Præstedømme).
3. overdrager Det Aronske eller Det Melkisedekske Præstedømme, medmindre det er blevet overdraget tidligere.
4. ordinerer personen til et embede i Det Aronske eller Det Melkisedekske Præstedømme og overdrager alle de rettigheder, magter og myndigheder, der hører til dette embede.
5. giver en præstedømmevelsignelse, som Ånden tilskynder til.
6. afslutter i Jesu Kristi navn.

Nadveren

Nadveren er en meget hellig ordination. Deltagelse i nadveren giver os mulighed for at erindre Jesu Kristi liv,

lærdomme og forsoning. Det er et tidspunkt til at forny de pagter, der blev indgået med Herren ved dåben (se Mosi 18:8-10).

Lærere og præster kan forberede nadveren; præster kan velsigne den; og diakoner, lærere og præster kan omdele den. Brødre, som bærer Det Melkisedekske Præstedømme, kan forberede, velsigne og omdele nadveren, men vil normalt kun gøre det, når der er for få brødre med Det Aronske Præstedømme til stede. Hvis en person har begået en alvorlig overtrædelse, bør han ikke forberede, velsigne eller omdele nadveren, før han har omvendt sig og afklaret sagen med sin biskop eller grenspræsident.

De, der forbereder, velsigner eller omdeler nadveren administrerer denne ordinance til andre på Herrens vegne. Hver enkelt præstedømmebærer bør gå til denne opgave ærbødig og højtideligt. Han bør være klædt pænt og bør være velsoigneret og ren. Hans personlige fremtoning bør afspejle ordinancens hellighed.

Brødrene, som forbereder nadveren, bør gøre det, før mødet begynder. De lægger ubrudt brød på en ren brødbakke og placerer bakker med nadverbægre indeholdende frisk vand på nadverbordet. De tildækker brødet og vandet med et rent, hvidt klæde.

Under nadversalmen løfter de, der sidder ved nadverbordet, dugen væk fra brødbakkerne og bryder brødet i små stykker. Efter salmen knæler den person, der velsigner brødet, og udtaler

nadverbønnen for brødet. Brødre omdeler derpå brødet til de tilstedeværende på en ærbødig og velorganiseret måde. Den præsiderende leder ved mødet får nadveren først. Når alle til stede har fået mulighed for at modtage brødet, bringer de, der omdeler, deres bakker tilbage til nadverbordet. De, der velsigner nadveren, tildækker igen bakkerne, når brødet er blevet omdelt.

De, der sidder ved nadverbordet, løfter derpå dugen væk fra bakkerne med vand. Den person, der velsigner vandet, knæler og udtaler nadverbønnen for vandet. Brødre omdeler derpå vandet til de tilstedeværende. Bakkerne afleveres ved nadverbordet og tildækkes igen. Brødrene, som velsignede og omdelte nadveren, indtager derpå deres plads i forsamlingen.

Nadveren er til Kirkens medlemmer, herunder børn. Personen, der leder mødet, bør ikke bekendtgøre, at den kun vil blive omdelt til medlemmerne, og der bør ikke gøres noget for at forhindre ikke-medlemmer i at tage nadveren.

Nadverbønnerne skal udtales klart, korrekt og med værdighed. Hvis den, der velsigner nadveren, begår en fejl i ordlyden og ikke selv retter den, beder biskoppen eller grenspræsidenten ham om at gentage bønningen og udtale den korrekt.

Bønningen for brødet lyder:

»O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og

hellige dette brød for alle de sjæle, som nyder deraf, så de må spise til erindring om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig. Amen« (L&P 20:77 og Moro 4).

Bønnen for vandet lyder:

»O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige [dette vand] for alle de sjæle, som drikker deraf, så de må gøre det til erindring om din Søns blod, der blev udgydt for dem, så de må vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de altid erindrer ham, så de må have hans Ånd hos sig. Amen« (L&P 20:79 og Moro 5).

Nadveren bør fjernes fra bordet så hurtigt som muligt efter mødet. Eventuelt overskydende brød kan spises.

Til at velsigne og omdele nadveren kræves der godkendelse fra den præsiderende myndighed.

Indvielse af olie

En mand (eller flere), der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, indvier ren olivenolie til dets hellige formål at salve syge eller hjemsøgte. Den, der indvier olien -

1. holder den åbne beholder med olivenolie i hånden.
2. henvender sig til vor himmelske Fader.

3. nævner, at han handler med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed.
4. indvier olien (ikke beholderen) og reserverer den til salvelse og velsignelse af syge og hjemsøgte.
5. afslutter i Jesu Kristi navn.

Salvelse af syge

Kun mænd, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, må salve syge og hjemsøgte. Normalt gør to eller flere det sammen, men én kan gøre det alene. Hvis der ikke er indviet olie til rådighed, kan en mand, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, give en velsignelse med præstedømmets myndighed.

En far, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, bør selv salve syge i sin familie. Han kan bede en anden mand, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, om at hjælpe sig.

Salvelsen af syge består af to dele: (1) salvelse med olie og (2) besegling af salvelsen.

Salvelse med olie

En mand, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, salver personen, der er syg. Han gør dette ved at -

1. anbringe en dråbe indviet olie på personens hoved.
2. lægge sine hænder let på personens hoved og kalde vedkommende ved hans eller hendes fulde navn.
3. nævne, at han salver personen med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed.
4. nævne, at han salver med olie, der er indviet til salvelse og velsignelse af syge og hjemsogte.
5. afslutte i Jesu Kristi navn.

Besegling af salvelsen

Normalt lægger to eller flere mænd, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, deres hænder let på hovedet af personen, der er syg. En af mændene besegler salvelsen. Han gør dette ved at -

1. kalde personen ved vedkommendes fulde navn.
2. nævne, at han besegler salvelsen med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed.
3. give en præstedømmevelsignelse, som Ånden tilskynder til.
4. afslutte i Jesu Kristi navn.

En fars velsignelser og andre trøstende og vejledende velsignelser

En fars velsignelser og andre præstedømmevelsignelser gives for at give vejledning og trøst, som Ånden tilskynder til.

En far, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, kan give en fars velsignelse til sine børn. Sådanne velsignelser kan være særligt nyttige, når børn rejser hjemmefra for fx at gå i skole, tage på mission eller begynde at arbejde, skal giftes, gøre tjeneste i militæret eller står over for usædvanlige, personlige udfordringer. Disse velsignelser kan være en stor styrke for familien. En familie kan nedskrive en fars velsignelse i familiens optegnelser, men den gemmes ikke i Kirkens optegnelser. Forældre bør opmuntre børn til at bede om en fars velsignelse, når de har behov for det.

Værdige mænd, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, kan også give trøstende og vejledende velsignelser til deres hustru, familiemedlemmer og andre, der beder om det.

For at give en fars velsignelse eller andre trøstende og vejledende velsignelser lægger en mand, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, enten alene eller sammen med en eller flere værdige mænd, som bærer Det Melkisedekske Præstedømme, sine hænder let på hovedet af den person, der modtager velsignelsen. Der behøves ingen olie til sådanne velsignelser. Den, der giver velsignelsen -

1. kalder personen ved vedkommandes fulde navn.
2. nævner, at han giver velsignelsen med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed.
3. giver en præstedømmevelsignelse, som Ånden tilskynder til.
4. afslutter i Jesu Kristi navn.

Indvielse af grave

En person, der indvier en grav, skal bære Det Melkisedekske Præstedømme og *skal være bemyndiget af den præsiderende præstedømmeleder, som leder højtideligheden.*

Han indvier en grav ved at -

1. henvende sig til vor himmelske Fader.
2. nævne, at han indvier graven med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed.
3. indvie og hellige gravstedet til at være et hvilested for den afdødes legeme.
4. bede - når det er passende - om, at stedet må være helliget og beskyttet indtil opstandelsen.
5. bede Herren om at trøste familien samt udtrykke de andre tanker, som Ånden tilskynder til.
6. afslutte i Jesu Kristi navn.

Hvis familien foretrækker det, kan en person (helst en mand, som bærer Det Melkisedekske Præstedømme) bede en bøn ved graven i stedet for en indvielsesbøn.

Få Kirkens materialer og find oplysninger om slægtshistorie

Lokale ledere og andre medlemmer kan få Kirkens materialer, herunder skrifterne, studiekurser, Kirkens tidskrifter, tempelklædninger og -tøj, fra distributionscentret eller servicekontoret, hvor de bor, fra distributionscentret i Salt Lake City eller ved hjælp af Kirkens officielle hjemmeside på internettet, der hedder www.lds.org.

Oplysninger om slægtshistorie er tilgængeligt på Kirkens slægtshistoriske hjemmeside på internettet, der hedder www.familysearch.org.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

